

Maandag 29 april

We werden vanmorgen aangenaam verrast met een stralend ochtendzonnetje. De lucht was helder en knisperig. Het belooft een mooie dag te worden. En inderdaad: het werd een mooie dag!

Het begon al met een heerlijk, voedzaam ontbijt, waarbij er beduidend meer voedsel was uitgesteld dan de dag ervoor. De beheerder van het gebouw zal zich ongetwijfeld verbaasd hebben over de grote hoeveelheden yoghurt die wij 's ochtends verstouwen. Was gisteren na 10 minuten de voorraad in de keuken al op; vandaag gebeurde al rap hetzelfde terwijl de beste man toch extra had ingeslagen. Morgen nóg maar een kruiwagentje yoghurt extra dacht ik zo

Onvoorstelbaar hoeveel energie wakkere jongetjes aan de dag kunnen leggen: al tijdens het ontbijt wordt er volop gekletst en grapjes gemaakt, dan volgt er een uurtje repeteren en vervolgens krijgt de voetbal het nog eens zwaar te verduren op het veldje aan de overkant van de weg. Let wel: dit geldt grotendeels voor jongetjes van de basisschool; de iets oudere garde van de middelbare school trekt zichzelf grotendeels terug op hun eigen kamer en bespreekt daar de dingen

des jongen levens. Kennelijk valt er heel wat te bespreken. Op een gegeven moment vinden we het genoeg en sturen we ook dit gezelschap naar buiten om zich ook met anderen enigszins sociaal te onderhouden.

Tussen de middag gebruiken we de lunch (bijna zoals te doen gebruikelijk) in de tuin van het Youth Hostel. Het zonnetje schijnt nog steeds, maar een jas is wel een onmisbaar attribuut. Kort na de middag vullen de busjes zich met zangers en koormappen en vertrekken we richting Cambridge. Vanavond mogen we de evensong zingen in St. John's College: iets waar we erg naar uitkijken. Tijdens de repetitie moeten we elkaar nog even zien te vinden: gisteren in Great St. Mary's was dat gemakkelijker: de beide deulkoren stonden daar aanzienlijk dichter bij elkaar dan hier. Bovendien was de psalm van vandaag langer en iets minder gerepeteerd dan de andere psalmen deze week. Toch is dit de dagelijkse praktijk van de Engelse jongenskoren: ook daar is niet altijd evenveel ruimte om de psalm goed te repeteren.

Het is elke keer weer hartverwarmend hoe hartelijk je wordt ontvangen in St. John's door vergier Stephen Stokes. Deze man neemt alle tijd voor je om het koor te instrueren omtrent de gang van zaken tijdens de evensong. Ook de ontvangst door de clergy is fantastisch. Het wordt een bijzonder mooie evensong met een prachtig gezongen Stanford en Tunnard. Een hele bijzondere ervaring om hier te staan en deze prachtige muziek in deze setting te mogen zingen. Ontroerend en kwetsbaar tegelijk. Geen wonder dat Jochem na afloop moeite heeft zijn gevoelens onder woorden te brengen. Geen wonder ook dat mensen na afloop je bedanken omdat het hen geraakt heeft. Het mysterie van de uitwerking van muziek op mensen.

Dankzij bemiddeling van de zus van Marieke, die in Cambridge woont, kunnen we vanmiddag ons laven aan een heerlijk diner met verfijnde gerechten. Een heel verschil met de McDonalds van een paar dagen geleden. Een cultuurschok zou je het bijna kunnen noemen.

Toch neemt de realiteit uiteindelijk weer bezit van ons en lopen we met de hele groep naar Barton Road, waar de busjes geparkeerd staan. Halverwege komen we langs een speeltuintje en dan komt ineens bij iedereen het jongetje weer boven (en dan hebben we het niet alleen over de scholieren). Het is al vrij laat als het grind rond het Youth Hostel begint te knarsen onder de autobanden. In mum van tijd is het stil op de kamer van de jongste jongens en ook de iets oudere jongens snappen dat nachtrust noodzakelijk is. Terwijl een deel van de mannen terug te vinden is in Victoria's Inn, wordt het ook in de Loungeroom van het hotel gezellig. Zeker wanneer Gerben ons voorvallen uit zijn tijd als jongen bij het RJK toevertrouwt.

Al met al een dag om in te lijsten.